

Mooi van buiten, soms schrijnend van binnen

ROERMOND/HORN

Over weinig andere onderwerpen zijn de meningen zó verdeeld als over tattoos. De een gruwet ervan, de ander vindt ze bloedmooi en een derde haalt zijn schouders op en zegt: 'Moet je over vijftig jaar eens kijken en zien hoe je vel er dan bijhangt'. Kortom, zoveel hoofden, zoveel zinnen.

Waarom willen mensen eigenlijk een tattoo? Wat motiveert hen? Welk verhaal zit erachter? Die vraag stelde fotograaf Theo Peeters uit Horn zich ruim een jaar geleden. En nu ligt er een boek dat antwoord probeert te geven op die vraag. Boordevol prachtige foto's van mannen en vrouwen die glimlend van trots hun tatoeage showen, en eigenlijk net zo belangrijk, daarnaast ook hun verhaal vertellen. En dat verhaal is vaak minder kleurrijk dan hun tattoo. Sterker, dan is de huidversiering niet alleen een tegengif voor het miserebele leven dat ze ooit leidden maar tegelijk ook de bekroning voor de nieuwe start die ze maakten. In die zin is een tattoo een statement: 'Dit ben ik, dit is mijn leven en daar moeten jullie het mee doen'.

Voor alle duidelijkheid, de 70-jarige Theo Peeters vindt huidversieringen maar niks. Geen haar op zijn hoofd die ook maar een moment overweegt een tattoo te laten zetten. Toch raakte hij geprikkeld door de vraag waarom mensen dit wel doen. Waarom brandmerken ze hun lichaam voor de rest van hun leven? Is het dit allemaal waard? En is het alleen maar buitenkant of zit er ook een diepere menselijke laag onder? 'Bovendien

wilde ik met een creatief project aan de gang en het liefst met bijzondere mensen', legt hij uit. 'Overall om je heen zie je mensen met tattoos. Jongeren, ouderen, soms kinderen. Is het enkelen alleen een trend? Zijn het mensen die slaafs het gedrag van voetbalprofs en popsterren volgen? Of zit er toch meer achter?'

Aan een oproep op Facebook aan dragers van een tattoo om zich te melden, te laten fotograferen en ook om hun verhaal te vertellen, gaven zo veel mensen gehoor dat Peeters zich de luxe kon permitteren om uit de belangstellenden een selectie te maken. Ze kwamen uit heel Limburg en ver daarbuiten naar zijn studio voor een fotosessie en een goed gesprek. Met als uiteindelijk resultaat het boek 'Op mijn lijf geschreven' en een expositie in de Roermondse bibliotheek (zie kader). Theo Peeters is trots op het resultaat. Niet alleen heeft dit project hem als fotograaf weer naar een hoger niveau getild maar hij werd ook gegrepen door de vaak opmerkelijke verhalen van zijn gesprekspartners. Die ervaringen liepen wijd uiteen en vormden een rijgdraad van scheidingen, overlijdens, drugsgebruik, geluk en liefde, vallen en weer opstaan, troost en verdriet. Toch had-

De 24-jarige Cynthia Haledo uit Arnhem

den ze één gemeenschappelijk kenmerk: de tattoo, die soms de afsluiting van een periode in iemands leven markeerde, soms de bekroning ervan maar ook de start van iets nieuws. En vergeet de humor niet. Peeters vertelt smakelijk over de man die een haan in zijn nek had laten tatoeëren. Op de vraag waarom juist een haan antwoordde de man dat hij zo trots was als een haan op zijn pasgeboren zontje.

de man: 'Ojee, is dat zo...?' De 19-jarige Iris uit Leeuwarden is van Koreaanse afkomst. Zij liet een kraanvogel op haar zij tatoeëren. Haar moeder pleegde zelfdoding toen Iris twaalf jaar was. In Korea gaat de mare dat het een zieke voorspoed brengt als je duizend kraanvogels voor hem vouwt. En als je dit doet voor een overledene dan krijgt de man of vrouw in kwestie eeuwige rust. Iris vouwde samen met haar zus duizend kraanvogels voor haar overleden moeder. Met de 1001ste versierde ze haar lichaam.

De uit Engeland afkomstige John Taylor werd op 16-jarige leeftijd aangereden door een dronkenlap en hield hier een hersenbeschadiging en een verlamde arm aan over. John werd een succesvol zakenman maar liet de arm van boven tot beneden tatoeëren. Ook liet hij er 'Defect' op zetten. 'Iedereen staarde altijd naar zijn handicap. Dat was hij op een gegeven moment zo zat dat hij besloot de arm te laten versieren. Nu kijkt men vol bewondering naar zijn arm in plaats van naar zijn handicap', zegt Theo Peeters. Vaak is een tatoeage het sym-

bool van een uitgesproken mening. Zoals in het geval van Zoë Penders uit Elsloo, een zeer getalenteerde danseres die wars van alle conventies in de danswereld haar eigen weg ging. 'Ik had haar al vaker gefotografeerd maar schrok toen ik haar met een tattoo zag. Zij?! De prima donna van de klassieke dans?!'

Nu hij zijn tattoo-project heeft afgerond, beantwoordt Peeters de vraag of het zijn kijk op dragers van een tattoo heeft beïnvloed met de opmerking dat hij iets genuanceerder is gaan denken. 'Ik vond het altijd ordinaar, nu iets minder, maar voor mij hoeft het nog steeds niet.' Maar dat is de buitenkant. De verhalen die hem gaande weg het project ter ore kwamen vindt Peeters eigenlijk net zo aangrijpend als de foto's die hij van de mensen maakte. En dat de wereld klein is, bewijst het feit dat de vroegere onderwijzer Theo Peeters in zijn studio drie leerlingen van vroeger tegenkwam. 'Ze waren volwassen mensen geworden maar nu met uitbundige tatoeages. Dat was wel even wennen...'

Peter Hamans

Expositie en boek van Theo Peeters

Op zondag 12 juli wordt om 14 uur in de Roermondse bibliotheek een expositie van tattoo-foto's van Theo Peeters geopend. Het betreft een selectie van de foto's uit zijn boek 'Op mijn lijf geschreven'. De expositie is tot september dagelijks te bezichtigen in de Gorriszaal. Tegelijkertijd verschijnt het in eigen beheer uitgegeven boek. Het kost 30 euro en is te bestellen via teepeefoto@gmail.com of via 06-23995302.

De 41-jarige Frank Loyen uit Heel

De 53-jarige Jacintha Arts uit America, samen met haar vriend Marc Derks (48)